

A. A. FOMIN

SELLAINEN OLI MEIDÄN JOHTAJAMME

Kohta Lokakuun vallankumouksen jälkeen Putilovin tehtaassa työläisille heräsi ajatus järjestää tehtaassa koulun yhteyteen lasten taidestudio. Ennen ei kyvykkäillä, lahjakkailla työläislapsilla ollut kehittymismahdollisuutta, mutta nyt sellainen mahdollisuus avautui ja me halusimme käyttää sitä hyväksemme. Koulun pedagogi, muusikko Mihail Aleksandrovitš Plotnikov tarjoutui meitä siinä auttamaan. Piti hommata erikoinen huoneisto studiota varten, hankkia flyygelit ja kielisoittimet.

Piirineuvoston toimeenpanevan komitean suostumuksella lähdimme Plotnikovin kanssa Kansanvalistusosastoon. Siellä meitä kuunneltiin tarkkaavaisesti ja sanottiin:

— Hyväksymme teidän aloitteenne, toverit putilovilaiset. Tehän käsitätte, että ajat ovat vaikeita, ei ole polttoainetta eikä leipää, ja te hommailette studiota... Pitää noin vuoden päivät odottaa!

Kuultuaan tällaisen vastauksen Plotnikov kohautti olkapäitään. Koko homma meni muka myttyyn. Silloin ehdotin hänelle:

— Lähtekäämme, Mihail Aleksandrovitš, Smolnaan, toveri Leninin luo.

Siihen aikaan Smolnassa kävi paljon erilaista väkeä. Talonpoikien lähettejä, sotamiehiä, Pietarin ja muiden kaupunkien työläisiä — kaikki kiirehtivät vallankumouksen esikuntaan järjestelemään tärkeimpiä asioita.

Ja niin mekin saavuimme Smolnaan. Löysimme suuremmista vaivoista Leninin vastaanottohuoneen ja ilmoitimme sihteerille käyntimme tarkoituksen.

Sihtööri kuunteli meitä tarkkaavaisesti ja neuvoi samalla kääntymään... Kansanvalistusosaston puoleen! Minä panin vastaan. Sanoin että olimme jo siellä käyneet emmekä saaneet sieltä mitään apua ja toista kertaa emme lähde.

— Olen sitäpaitsi putilovilaisten edustaja,— sanoin hänelle.

Taisin puhua liian kovalla äänellä. Huomasin yhtäkkiä, että viereinen ovi avautui ja kynnykselle ilmestyi toveri Lenin.

— Mitä minä kuulenkaan? — huudahti hän.— Putilovilaisetko ovat saapuneet! Käykää sisälle, toverit!

Yllättyneinä minä ja Plotnikov vähän hämäännyimme, mutta menimme silti heti Leninin työhuoneeseen, jossa osoittautui olevan muitakin. Työntäen vasemman kätensä liivin alle hiha-aukosta ja pitäen oikeassa kädessään lyijykynää Vladimir Iljitš kysyi meiltä:

— Miten voisin teitä palvella?

Kerroimme heti asiamme.

— Kuulitteko mitä putilovilaiset haluavat? — sanoi toveri Lenin huoneessa istuville. — He haluavat luoda oman työläis-sivistysteistönsä, mutta heille sanotaan: „Odottakaa vuoden päivät!” Ei saa viivytellä, studio pitää järjestää!

Samalla hän tarttui puhelimen kuulokkeeseen ja saatuaan yhteyden Kansanvalistusosastoon sanoi:

— Teidän luoksenne tulevat putilovilaiset, antakaa heille kaikkea mitä he tarvitsevat.

Sangen liikuttuneina tällaisesta vastaanotosta me kiitimme lämpimästi Vladimir Iljitšiä ja poistuimme. Ja päivän kuluttua kävimme uudestaan Kansanvalistusosastossa, missä meidän kanssamme keskusteltiin nyt aivan toisella tavalla. Kului vielä muutama päivä. Sinä lyhyenä aikana meidän studiotamme varten valittiin Riian valtakadulta (nykyään Ogorodnikovin valtakatu) mainio talo puistoiheen. Putilovilaiset itse ottivat ahkerasti osaa rakennuksen korjaamiseen ja soittovälineiden hankkimiseen. Niin pantiin alulle taidestudion perustaminen tehtaan lapsia varten. Sittemmin se muutettiin Leningradin ensimmäiseksi musiikkistudioksi.

Vielä tänäänkin muistelen liikutuksella sitä, että ihmiskunnan suuri nero Vladimir Iljitš Lenin ehti ajatella lasten studion järjestämistä tasavallalle niin vaikeana aikana ja hoitaessaan erittäin tärkeitä valtiollisia tehtäviä.

Sellainen oli Lenin.

